

יוד"ים, שהן השם שמכתיר את השם של החכמה הקטנה. זה כולל עשר ממעלה למטה, והחכמה הקטנה כוללת עשר ממשלה למעלה. עשר בגבורה ממעלה סגולתא, שמשם נקראת השכינה סגלת מלכים, והיא משמידה את אמות העולם.

היא האבן האחת כפולה מעשר אותיות ממשלה למעלה שרמוזות ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. שלש האלפיים האלו של חכמה קטנה ששם כ"ח מ"ה, שזהו השם שעולה ארבעים וחמש בחדש שבון. ותלויות ממנו עשרים ושמונה אותיות, שהן יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף. ושלש האלפים של השם הזה, אלו שעולים אהיה שלש פעמים, כחשבון שרומז הקדוש ברוך הוא לך בשליחותך להוציא את ישראל ממצרים. זהו שכתוב (שמות א) ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם. ובו נודע שהוא מפלא ומכסה מהצד של עלת כל העליונים, שנאמר בו בשלש יודין של סגולתא אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים.

אחרון ומבלעדי אין אלהים. ומכצד של עלת כל העליונים נקראת השכינה אמונת ישראל. והאבן האחת הזו בחדש שבון עשר, ויש לה קוץ למעלה וקוץ למטה, ונקדה באמצע, והכל אחד. ומשם קרא למשה לעמוד האמצעי בשלש עשרה מדות הרחמים. שמי שקורא בשלש עשרה מדות הרחמים הללו לעלת כל העלות, לא תחזור תפלתו ריקם.

וכשהוא רוכב על אבן אחת, אין ממנה ושלטי שבשמים וארץ שעומד לפני האבן הזו. שבאותו הזמן נאמר בסמא"ל, (עובדיה א) אם תגביה פנשר ואם בין

ה"י. דתמן תלת יודי"ן דאנון שמא דאכתר לשמא דחכמה זעירא. דא כליל עשר מעלא לתתא. וחכמה זעירא כליל עשר מתתא לעלא. עשר בגבורא מעלא סגולתא, דמתמן אתקריאת שכינתא סגלת מלכים, ואיהי שצאה לאמין דעלמא.

איהו אבנא חדא כלילא מעשר אתון מתתא לעלא דרמיזין ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. תלת אלפין אלין דחכמה זעירא דתמן כ"ח מ"ה. דהאי איהו שמא דסליק מ"ה בחדשבון. (דף קכ ע"א) ותלין מנה כ"ח אתון דאנון יו"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף. ותלת אלפין דהאי שמא, אלין דסלקין אהיה תלת זמנין, כחשבון דרמיז קודשא בריך הוא לך בשליחותך, לאפקא לישראל ממצרים. הך הוא דכתיב (שמות ג יד) ויאמר אלהים אל משה אהיה אשר אהיה ויאמר כה תאמר אל בני ישראל אהיה שלחני אליכם. ובה אשתמודע דהוא מפלא ומכסה מסטרא דעלת כל עלאין, דאתמר ביה בג' יודין דסגולתא (ישעיה מד ו) אני ראשון ואני אחרון ומבלעדי אין אלהים.

ומכסרא דעלת כל עלאין אתקריאת שכינתא אמונה דישראל. והאי אבנא חדא י' בחדשבנא עשר, ואית לה קוצא לעלא וקוצא לתתא. ונקודא באמצעיתא וכלא אחד. ומתמן קרא למשה לעמודא דאמצעיתא ביי"ג מכילן דרחמי. דמאן דקרא באלין י"ג מכילן דרחמי לעלת כל העלות. לא יחזור ריקם בצלותה.

וכר איהו רכיב על אבנא חדא לית ממנא ושלטן דבשמיא וארעא, דקימא קמי האי אבנא. דבההוא זמנא אתמר בסמא"ל

שעומד לפני האבן הזו. שבאותו הזמן נאמר בסמא"ל, (עובדיה א) אם תגביה פנשר ואם בין

פוככים שים קנף וגו'. וכף י' התפתונה עולה לשלש עשרה מדות, ורמוזות באות א', י' למעלה וי' למטה. חכמה בראש וחקמה בסוף. ו' פריכה של שניהם.

קום טל האבן, וכרף אותה באותו החוט של זרקא, שהוא ארף אפים, בעלה, ודאי וא"ו ארפה, שאם אין אדם כורף אותה בה' י' באבנים בראש הטבעת, שעליה נאמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וכרצועה, שהיא קשר תפלין תפלה של יד, שהיא פרוכה באצבע, לא מסתלקת. וכשהיא פרוכה על הראש של אות ו', נקראת פתר של ספר תורה. ובשבילה נאמר, כל המשמש בכתר עובר.

היא אבן מכללת ומעטרת על כל האותיות, היא עטרה על כל ראש של צדיק, כמו שבארנו בעלי המשנה, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם, והיא פתר תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בשלש פנים של ש"ן. ממש נודע בשמך, רועה הנאמן. בשלש אותיות התעטרת להיות פתר על ראש כל הכהנים ולוים וישראלים התעטרת על כלם.

וכשעלתה במחשבה האבן האחת כלולה מעשר ספירות, שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, המחשבה ודאי היא חכמה מ"ה חש"ב, ותמצא אותה שם. ומצד של הפתר נקראת פתר, ובה עלו ישראל במחשבה. שמחשבה נעשתה לו מרובה, וכשעולה לעלת כל העליונים נעשית פתר בלי שתוף, שנקללת להיות מרובה לאותו שאין לו חשבון ושתוף.

וכשיש בישראל משכילים, וזורקים אותו בדבור של תפלות במקלע שלהם, ומעלים אותה

אם תגביה פנשר ואם בין פוככים שים קנף וגו'. והכי י' תתאה סליקת ל"ג מכילן, ורמיזן באת א' י' לעלא וי' לתתא, חכמה בראש וחקמה בסוף. ו' פריכא דתרויהו.

קום נטיל אבנא וכרין לה בההוא חוט דזרקא דאיהו ארין אנפין בעלה ודאי וא"ו אריכא דאם בר נש לא פריך לה בה' י' באבנין בריש טבעתא, דעלה אתמר תהא מקדשת לי בטבעת זאת. וכרצועה דאיהי קשר תפלין תפלה דיד דאיהי פריכא באצבעא, לא אסתלקת. וכד איהי פריכא על רישא דאת ו' אתקריאת תגא דספר תורה. ובגינה אתמר כל המשמש בתגא חלף.

איהו אבן מכללת ומעטרת על כל אתון. איהי עטרה על כל רישא דצדיק, כמה דאוקמוה מארי מתניתין, העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. ואיהי פתר תורה וכתר פהנה וכתר מלכות בתלת אנפין דש"ן. מן משה אשתמודע בשמן רעיא מהימנא. בתלת אתון אתעטרת למהוי פתר על רישא דכלהו דכהנים ולוים וישראלים אתעטרת על כלהו. וכד סליקת במחשבה איהי אבנא חדא פלילא מעשר ספירן דאנון יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

מחשבה ודאי איהי חכמה מ"ה חש"ב ותשפח לה תמן. ומספרא דכתר תגא אתקריאת, ובה עלו ישראל במחשבה. דמחשבה אתעבידת ליה מרובה. וכד סליקא לגבי עלת כל עלאין, אתעבידת תגא בלא שתופא דאתפלל למהוי מרובה למהוא דלית ליה חשבון ושתוף.

וכד אית בישראל משכילים וזרקין ליה

במחשבה עד אותו המפלא
 שהוא על הפתח, מיד נענים. זהו
 שפתיב (תהלים צא) כי ידע שמ"י,
 שם י הפתח של זרקא. יקראני
 ואענהו עמו אנכי וגו'. באותו
 החוט שהוא כריכה שלה, שבו
 צריך להאריך אותה, עד שמעלה
 אותה עד עלת כל העליונים,
 ויורד בה לקבל תפלותיהם.

אשריו מי שמעלה שלש תפלות
 אלו בשלש נקודות של סגולתא,
 שמהם נמשכו שלש טפות של
 שלשה מחים עליונים. שפשאדם
 נמשך ממנו זרע, אלו הטפות
 שנמשכו ממנו הן מיפי היפי של
 המח המבחר מן הכל. כך כמו
 זה, כשהקדוש ברוך הוא מוריש
 באדם שלשה קשרים, שהם
 נשמה ורוח ונפש, מיפי היפי
 שלו, נותן אותם שהם משלש י
 י של סגולתא שנומזו בשם יו"ד
 ה"י וא"ו ה"י. ומשום זה אמר
 להם (דברים כו) ובך בחר ה' להיות
 לו לעם סגולה.

באותו זמן שיצאו הדברים הללו
 מפי המנורה הקדושה, ירדה
 שכינה ונשקה אותו, וכל אותם
 ראשי ישיבות ברכו אותו,
 והרועה הנאמן ברוך אותו ונשק
 אותו. באותו הזמן זקן אחד
 הזדמן אליו. פתח ואמר, נשקו
 בר, שהוא סלת נקיה, טפה
 קדושה זו של התורה של משה
 שנתנה לנו על ידו, שלא היה בו
 פסלת של מז ותבן. שמי שאין
 פסלת בנשמתו, הוא בן של
 הקדוש ברוך הוא ושכינתו. שיש
 בן מאותה חטה שנאמר בה
 האילן שאכל אדם הראשון היה
 חטה.

ח"ט מז ותבן, שבשכילו אמר
 דוד (תהלים נא) הן בעוון חוללתי
 וגו'. ובזמן שהאות ה', שהיא
 חמשה מיני לחם, היא בכסוי

בדבורא דצלותן בקירטא דילהון, וסלקין לה
 במחשבה עד, ההוא מפלא דאיהו על הפתח,
 מיד נענים. הָדָא הוּא דְכְתִיב (תהלים צא יד) כִּי יֵדַע
 שְׁמִי שֵׁם י' תָּגֵא דְזַרְקָא, יקראני ואענהו עמו
 אנכי וגו'. בההוא חוט דאיהו פריכו דילה,
 דבה צריך לארכה לה עד דסליק לה עד עלת
 כל עלאין, ונחית בה לקבלא צלותהון.

זבאה איהו מאן דסליק תלת צלותין לגבה
 בתלת נקודין דסגולתא. דמנהון
 אתמשכו תלת טפין דתלת מחין עלאין. דכד
 בר נש אתמשך זרע מנה, אלין טפין דאתמשכו
 מנה, אנון משופרי שופרי דמחא מבחר
 מפלא. הכי כגונא דא, כד קודשא בריך הוא
 אורית בבר נש. תלת קטירין דאנון נשמתא
 ורוחא ונפשא משופרי שופרי דילה, יהיב לון
 דאנון מתלת י י י דסגולתא דאתרמיוו בשם
 יו"ד ה"י וא"ו ה"י. ובגין דא אמר לון, (דברים
 יד ב) ובך בחר ה' להיות לו לעם סגולה.

בההוא זמנא דנפקו מלין אלין מפומוי
 דבוצינא קדישא, נחיתת שכינתא
 ונשיקת ליה וכל אנון מארי מתיבתן בריכו
 ליה, ורעיא מהימנא בריך ליה ונשיק ליה.
 בההוא זמנא סבא חדא אזדמן לגבה. פתח
 ואמר, (תהלים ב יב) נשקו בר, דאיהו סלת נקיה,
 טפה קדישא דא דאורייתא דמשה דאתיהיב
 לן על ידה, דלא הוה ביה פסלת דמז ותבן.
 דמאן דלית פסלת בנשמתה, איהו ברא
 דקודשא בריך הוא ושכינתה. דאית בר
 מההוא חטה דאתמר בה אילן דאכל אדם
 קדמאה חטה הוה.

ח"ט מז ותבן. דבגינה אמר דוד (תהלים נא ז) הן
 בעוון חוללתי וגו'. ובזמנא דאת ה'
 דאיהי חמשה מיני נהמא, איהי בכסויא דרת